

ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร)
The Effects of Model Techniques with Counseling Activities Planning to
Develop Achievement Motivation Case Study of Students in First
Secondary School (Bang Bon Subdistrict, Bang Bon District, Bangkok)

มัทนา เกษมจิต, กรกฏา นักรัก, มฤชฎี แก้วจินดา

Mathana Kasemchit, Karakada Nugkim, Marid Kaewchinda

สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Department of Educational and Guidance of Education Kasetsart University

E-Mail: mathanakasemchit@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะก่อนและหลังการใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะหลังใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งเป็นการเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยนำแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้ตัวแบบทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมมาใช้ในการทดลอง ประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ผู้วิจัยเลือกกลุ่มเป้าหมายด้วยวิธีการให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอบแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยการเลือกเฉพาะเจาะจงจากห้องที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดใกล้เคียงกัน จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 45 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน และกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2) แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าสถิติ Non Parametric Statistics

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรม ภายหลังจากทดลองมีคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมภายหลังการทดลอง มีคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: กิจกรรมแนะแนว, เทคนิคตัวแบบ, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Abstract

This study research are on the effects of Model Techniques with Counseling Activities Planning in Mathayom 1 students. 1) The purposes in this research were to compare before and after study of using the Model Techniques with counseling activities planning to develop achievement motivation. 2) This research also focused on the effect of using the Model Techniques with counseling activities planning is develop to the achievement motivation on the sample compared with the conducted group. 3) This study also aims to research the opinion of the students through the process of the research. This research is a semi-experimental study. The population included Mathayom 1 students in the second semester of 2020 academic year. A researcher chosen the sample group by using an achievement motivation questionnaire. Then the researcher selected the sample from two classes of the lowest score. The study divided into 2 groups. 45 students of each classroom the conducted group and the sample group. Research instruments are Model Techniques with Counseling Activities Planning, achievement motivation questionnaire and Satisfaction Survey. The researcher used the average, standard deviation and statistic test (Non-Parametric Statistics) to perform data analysis.

The research results found that:

1. The research result found that the conducted group wich participated to the activity after research in Model Techniques with Couseling Activities Planning to develop achievement motivation, by using an achievement motivation questionnaire were deserved higher score before the research by statistically significant at .05 level.

2. The sample group which participated to the activity after research in Model Techniques with Counseling Activity Planning to develop achievement motivation, by using an achievement motivation questionnaire were deserved higher score before the research by statistically significant .05 level.

3. After the participated to the activity most of students were satisfied at the satisfaction level.

Keywords: Counseling Activities Planning, Model Techniques, Achievement Motivation

1. บทนำ

การจัดการศึกษานับเป็นรากฐานสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าในโลกในยุคเทคโนโลยีไร้พรมแดนที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องแบบไร้ขีดจำกัด เมื่อสังคมโลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว คนซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งในการพัฒนาประเทศ จำเป็นต้องเพิ่มพูนศักยภาพ ความสามารถประสิทธิภาพในกระบวนการคิดและการใช้ความคิดในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง เพื่อให้ประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ตามยุทธศาสตร์ที่ 3 ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัย ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงผู้สูงอายุ โดยการจัดบริการการศึกษาและการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการของคนทุกกลุ่มเป้าหมาย และทุกช่วงวัย ด้วยหลักสูตรการศึกษาในทุกระดับที่มีมาตรฐาน ด้วยรูปแบบและช่องทางการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสม สอดคล้องกับพัฒนาการของช่วงวัย สื่อการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดรูปแบบ เวลาและสถานที่ และเอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพของคนทุกกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้คนทุกช่วงวัยมีทักษะ ความรู้ความสามารถ และสมรรถนะตามมาตรฐานการศึกษาและมาตรฐานวิชาชีพในโลกศตวรรษที่ 21 และพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ตามศักยภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัย จิตสาธารณะ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560: 156) ในการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของงานแนะแนว เพื่อจะช่วยให้นักเรียนสามารถค้นพบศักยภาพและพัฒนาตนเองได้อย่างสูงสุด สอดคล้องกับแผนพัฒนาการแนะแนว และแผนกิจกรรมแนะแนวระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2561-2565 ในกลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาคุณภาพนักเรียนซึ่งมีเป้าประสงค์เชิงกลยุทธ์ว่านักเรียนค้นพบตนเอง มีทักษะชีวิต ทักษะที่สำคัญจำเป็นในศตวรรษที่ 21 และนำไปเสริมสร้างศักยภาพของตน เพื่อการศึกษาและ

การมีงานทำ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562: 25)

ปัญหาการเรียนในเด็กเป็นปัญหาสำคัญที่พ่อแม่และครูให้ความสนใจอย่างมาก ปัจจุบันนี้เด็กที่มีปัญหาการเรียนมักจะเกิดปัญหาพฤติกรรมอื่นตามมา เช่น เกเร ก้าวร้าว ดื้อ ขน เครียด วิดกกังวล คบเพื่อนไม่ดีหนีเรียน และการใช้สารเสพติด (พนม เกตุมาน, 2550: 7) ซึ่งสาเหตุทางด้านจิตใจของปัญหาดังกล่าวเกิดจากรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองการขาดความสำเร็จในการเรียน การถูกตำหนิจากพ่อแม่ ความรู้สึกตนเองล้มเหลว และขาดความภาคภูมิใจในตนเอง หากผู้เกี่ยวข้องขาดความตระหนักและไม่ช่วยเหลือเด็กแล้วจะทำให้กลายเป็นปัญหาอารมณ์ และกลายเป็นปัญหาบุคลิกภาพในเด็กต่อไปได้ ดังนั้น การหาสาเหตุของปัญหาควรรับทำเพื่อป้องกัน ปัญหาพฤติกรรมอื่น ๆ ที่จะเกิดตามมาได้ปัญหาการเรียนที่พบบ่อย ในเด็กวัยเรียนและวัยรุ่นได้แก่ ผลการเรียนไม่ดี ไม่ตั้งใจเรียน ทั้งที่เด็กบางคนนั้นฉลาด หรือเคยเรียนดี แต่ผลการเรียนตกลงเรื่อย ๆ โดยไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด ปัญหาการเรียนเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนของเด็กมีดังนี้ ระดับสติปัญญา ความผิดปกติทางร่างกาย และจิตใจที่มีผลต่อการเรียน โรคสมาธิสั้น โรคบกพร่องด้านการเรียน ปัญหาทางอารมณ์ ระบบการเรียนการสอน หรือการขาดแรงจูงใจในการเรียน (กมล แสงทองศรีกมล, 2551: 183) ผลการศึกษาส่วนใหญ่พบว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนต่ำนั้นมักจะแสดงออกโดย ไม่สนใจเรียน และนักเรียนขาดแรงจูงใจที่จะแสดงศักยภาพที่แท้จริง

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย ซึ่งสังเกตไม่ได้โดยตรง แต่อาศัยการสังเกตจากพฤติกรรมที่จะอ้างอิงถึงแรงจูงใจนั้น พฤติกรรมอย่างเดียวกันอาจมาจากสาเหตุที่ต่างกัน แรงจูงใจอย่างเดียวกัน อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ต่างกัน พฤติกรรมอย่างเดียวกัน ก็อาจมาจากแรงจูงใจหลายอย่างได้เช่นกัน (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556: 153) สรุปได้ว่าแรงจูงใจมีความสำคัญในการพัฒนาพฤติกรรมกรเรียน และมีความสำคัญต่อความสำเร็จของนักเรียนมากที่สุด โดยเฉพาะแรงจูงใจภายในหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยผ่านการพัฒนาทางการจัดการศึกษาในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งหากนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับต่างกัน จะก่อให้เกิดการประสบความสำเร็จที่ต่างกัน และในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนนั้น จะต้องเริ่มจากสิ่งทีนักเรียนให้ความสนใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ภายในตัวบุคคล อันจะก่อให้เกิดการผลักดันให้เกิดพฤติกรรมตามสิ่งที่สนใจเหล่านั้น

ตามแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมมีความเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรานั้นไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่าง

เดียว หากแต่ว่าต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล ปัญหา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ ร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกันกับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2553: 238)

พฤติกรรมการเลียนแบบของวัยรุ่นในยุคสังคมออนไลน์เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นทุกยุคทุกสมัย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาต้นแบบต้องการการยอมรับจากเพื่อนฝูงและสังคมมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้ใหญ่ในบางเรื่องตามแนวโน้ม (Trend) และบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งบุคคลต้นแบบหรือไอดอล (Idol) จะเป็นคนรอบข้างพ่อแม่ผู้ปกครอง หรือดารา นักร้อง นักแสดงที่แตกต่างกันไป ถ้าต้นแบบมีการสื่อสารในทางที่ดี คนในสังคมก็ย่อมจะคิดบวกทำความดี (ชินโรส ลีสวัสดิ์, 2560: 1) ชนิดของการเรียนรู้ แบบดูราแยกการเรียนรู้ออกเป็น 2 ชนิด 1) การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Enaction Learning) หมายถึงการเรียนรู้เงื่อนไข การเสริมแรง (reinforcement) จากการได้รับรางวัลและการลงโทษด้วยตนเองโดยตรง และ 2) การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) ซึ่งการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบนี้มีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนรู้แบบลองผิดลองถูกด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนเห็นตัวแบบกระทำสิ่งใดเพียงครั้งเดียวสามารถนำวิธีการนั้นมาใช้ได้เลย (สิริอร วิชาวุธ, 2554: 93)

นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาและให้ความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ควรพัฒนาให้เกิดในนักเรียน ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลพบว่า ในการพัฒนาบุคคลให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น วิธีการใช้ตัวแบบ การสวมบทบาทสมมติ การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว การให้คำปรึกษา การใช้กิจกรรมกลุ่ม ตัวอย่างเช่น ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิสุทธิวงศ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี (กาญจนา ไทยลำภู, 2555: 70) การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 (บุญเลิศ คำปิ่น และคณะ, 2558: 66) เป็นต้น

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะก่อนและหลังการใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระยะหลังใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดก่อนและหลังการทดลอง (Randomized Control Group Pretest – Posttest Design) ซึ่งมีการวัดค่าตัวแปรตามก่อนและหลังการทดลอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 13 ห้องเรียน รวม 542 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้มาจากการตอบแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยการเลือกเฉพาะเจาะจงจากห้องที่มีคะแนนเฉลี่ยในต่ำสุดใกล้เคียงกัน จำนวน 2 ห้องเรียน โดยนักเรียนห้องม.1/5 เป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 45 คน และนักเรียนห้องม.1/8 เป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 45 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1) กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ (McClelland) และทฤษฎีการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคตัวแบบของแบนดูรา (Bandura) ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาสร้างกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านเพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 3 ชุด ดังนี้

1) แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาจากกาญจนา ไทล่ำภู (2555) จำนวน 36 ข้อ ซึ่งกาญจนา ไทล่ำภู มีการตรวจสอบคุณภาพความตรง (Validity) ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ดำเนินการประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกถึงความกระตือรือร้น

ความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายความสามารถ มีความมานะอดทน ขยัน พากเพียรในการทำงาน มีความรับผิดชอบ รู้จักการวางแผน มีระบบในการทำงาน เพื่อให้บรรลุ มาตรฐานอันดีเลิศ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.86-1.00

2) แบบประเมินความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิค ตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หลังเข้าร่วมกิจกรรมให้นักเรียนประเมินความคิดเห็น ความรู้สึกและประสบการณ์ที่ได้รับ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองทั้ง 8 ครั้ง รวมทั้งให้นักเรียนได้ ประเมินผู้วิจัย แบบประเมินความพึงพอใจมีลักษณะข้อคำถามเป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.67-1.00

3) แบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิค ตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อเสร็จสิ้นการเข้าร่วมกิจกรรมแต่ละครั้งให้นักเรียนสรุป สิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้และประโยชน์ที่ได้รับ รวมถึงให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ใช้ในการ ปรับปรุงกิจกรรมครั้งต่อไป ซึ่งแบบบันทึกการเรียนรู้ได้ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมจาก อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

4) การนำกิจกรรมในหลายรูปแบบ เช่น เกมการเล่น การร้องเพลง การทายคำ การสำรวจตนเอง เป็นต้น มาใช้ในการดำเนินกิจกรรม จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด ความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการต้องการความสำเร็จต่อสิ่งเหล่านั้น

3.4 การดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยใช้กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยผู้วิจัยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 13 ห้องเรียน ทำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Pre-test) แล้วคัดเลือกเฉพาะเจาะจงจากห้องเรียนที่มี คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดใกล้เคียงกัน 2 ห้องเรียน เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

2. ผู้วิจัยจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และให้ทำแบบบันทึกการเรียนรู้เมื่อเสร็จสิ้นการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละ ครั้ง เพื่อนำมาสรุปเนื้อหาและทราบถึงสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ในแต่ละครั้ง

3. เมื่อดำเนินการทดลองตามที่กำหนดแล้ว นำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดก่อนการทดลองมาวัดกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง (Post-test) รวมทั้งให้นักเรียนกลุ่มทดลองตอบแบบประเมินความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

4. นำคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มาวิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รวมทั้งนำข้อมูลจากแบบประเมินความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

1) หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองและควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง และคะแนนจากแบบประเมินความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อกิจกรรม สรุปข้อคิดเห็นอื่น ๆ เพื่อประเมินสิ่งที่นักเรียนได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยการบรรยาย โดยมีเกณฑ์การแปลผลระดับความพึงพอใจตามระดับคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556: 121)

4.51-5.00 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51-4.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.51-3.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.51-2.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00-1.50 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. ทดสอบความแตกต่างของค่ากลางจากคะแนนแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1) ทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง โดยใช้สถิติ Non Parametric Statistics

3. วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

1) วิเคราะห์ความเห็นจากแบบประเมินความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2) วิเคราะห์แบบบันทึกการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาการรับรู้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในแต่ละครั้งโดยการสรุปและประเมินผลสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้งด้วยการบรรยาย

4. สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนรวมจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยสถิติ Non Parametric Statistics (Wilcoxon's Match- Pairs Signed Ranks Test)

กลุ่มทดลอง	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	median	Z	r	p
ก่อนการทดลอง	45	116.51	26.76	120.00	-4.807	0.72	.000
หลังการทดลอง	45	142.40	11.73	142.00			

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนว และได้ตอบแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด (45 คน) มีคะแนนเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{X}$ =142.40) สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{X}$ =116.51) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนรวมจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยสถิติ Non Parametric Statistics (The Mann Whitney U Test)

กลุ่ม	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	median	Mean Rank	U	Z	r	p
ทดลอง	45	142.40	142.00	57.78	460.00	-4.460	0.47	.000
ควบคุม	45	116.82	115.00	33.22				

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 2 พบว่าภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด (45 คน) โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{X}$ =142.40) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X}$ =116.82) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 3 ศึกษาสิ่งที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และต่อผู้วิจัย เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 8 ครั้ง

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบประเมินความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	อันดับ
1	นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.84	0.37	มากที่สุด	3
2	นักเรียนได้รับประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.76	0.48	มากที่สุด	7
3	นักเรียนได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ที่ช่วยนักเรียนมีการวางแผนในการเรียนเพิ่มขึ้น	4.62	0.72	มากที่สุด	8
4	ผู้วิจัยมีการเตรียมสื่อและอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งได้อย่างเหมาะสม	4.78	0.52	มากที่สุด	6
5	ผู้วิจัยจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้เหมาะสมกับสถานที่	4.62	0.75	มากที่สุด	7
6	ผู้วิจัยจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้เหมาะสมกับระยะเวลา	4.84	0.42	มากที่สุด	3
7	ผู้วิจัยสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ชัดเจน	4.84	0.37	มากที่สุด	3
8	ผู้วิจัยมีความสามารถในการอธิบายเนื้อหา	4.76	0.57	มากที่สุด	4

9	ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น/มีส่วนร่วมในกิจกรรม	4.89	0.32	มากที่สุด	2
10	นักเรียนคิดว่าสามารถนำกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาประยุกต์ในการเรียนของตนเอง	4.84	0.47	มากที่สุด	2
11	นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.93	0.25	มากที่สุด	1

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนที่เข้ากิจกรรม มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 100 จากนักเรียนทั้งหมด (45 คน) ผลการประเมินความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรม พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับดังนี้ นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมจากการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบฯ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 รองลงมาผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น/มีส่วนร่วมในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.89 และนักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีการดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรม, ผู้วิจัยจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบฯ เหมาะสมกับระยะเวลา, ผู้วิจัยสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ชัดเจน, นักเรียนคิดว่าสามารถนำกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบฯ มาประยุกต์ในการเรียนของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 ตามลำดับ

ผู้วิจัยใช้กระบวนการตามเทคนิคตัวแบบเป็นกระบวนการในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยเสนอตัวแบบในกิจกรรมแนะแนวฯ ทั้ง 8 ครั้ง ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้เกิดความรู้ ตระหนักถึงความสำคัญ และทราบถึงประโยชน์ที่จะได้รับ ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถอธิบายตามเทคนิคตัวแบบ ดังนี้ 1) ความใส่ใจ ผู้วิจัยสอนให้เรียนรู้โดยใช้เทคนิคความใส่ใจ โดยให้รับรู้ว่าคุณสมบัติที่น่าสนใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความตั้งใจที่จะสังเกต 2) การจดจำพฤติกรรม ผู้วิจัยสอนให้เรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจดจำพฤติกรรม ผู้เรียนจะจดจำข้อมูลจากที่ได้สังเกต เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันของตนเอง 3) การแสดงพฤติกรรมให้เหมือนตัวแบบ ผู้วิจัยสอนให้เรียนรู้โดยใช้เทคนิคการแสดงพฤติกรรมให้เหมือนตัวแบบ ซึ่งภายหลังจากการจดจำพฤติกรรมจากตัวแบบแล้วจะสามารถแสดงพฤติกรรมให้เหมือนกับตัวแบบดังกล่าว และ 4) การจูงใจ ผู้วิจัยสอนให้เรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจูงใจ ซึ่งเป็นการจูงใจให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรม

5. อภิปรายผลการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

กิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เมื่อนำมาใช้กับกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยภายหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมมีคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

1) การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง ภายหลังการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบสอบถาม สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ดังนี้ งานวิจัยของนัยนา ไชยศิริพันธ์ (2551: 1) ชิดาพันธุ์ มุลผล (2552: 98) และกาญจนา ไทยลำภู (2555: 70)

2) การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบสอบถาม สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลของงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ดังนี้ งานวิจัยของชิดาพันธุ์ มุลผล (2552: 98) กาญจนา ไทยลำภู (2555: 70) และบุญเลิศ คำปิ่น และคณะ (2556: 66)

3) ผลการวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ นักเรียนส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมโดยเน้นการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักเรียน ด้วยบรรยากาศของการยอมรับนับถือและความเป็นกันเองกับนักเรียนตลอดระยะเวลาการทดลอง ทำให้นักเรียนรู้สึกพึงพอใจในการร่วมกิจกรรมแต่ละครั้ง ผลการศึกษาความพึงพอใจกิจกรรมแนะแนวนี้นี้สอดคล้องกับงานวิจัยอื่น ๆ เช่นงานวิจัยของอลิสสา ฐรมะสุวรรณ (2552: 81) วรรณพณี กมลวีนัสกุล (2553: 77) และกมลวรรณ สังค (2561: 63)

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. จากการศึกษาค้นคว้า การใช้เทคนิคตัวแบบสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ทางการศึกษาที่จะนำกิจกรรมไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนานักเรียนควรศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมให้ชัดเจน และสามารถปรับในส่วนของการให้ตัวแบบได้ตามความเหมาะสม

2. การนำกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบ เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไปใช้ในรูปแบบออนไลน์ ผู้สอนควรเตรียมความพร้อมทางด้านเทคโนโลยี รวมถึงสื่ออุปกรณ์ให้เหมาะสมกับรูปแบบในการจัดกิจกรรม

6.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยในครั้งต่อไปอาจใช้การวิจัยเชิงคุณภาพควบคู่ไปกับการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการของผู้เรียน ปัญหา อุปสรรค และแรงจูงใจทางการเรียนของนักเรียน

2. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการนำรูปแบบกิจกรรมตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่น ๆ ที่เหมาะสม

3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรนำการจัดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบไปศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการทำงาน ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการคิดแก้ปัญหา เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กมลวรรณ สังค. (2561). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรม ความอดทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.*

กาญจนา ไทยล้ำ. (2555). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิสุทธิวงศ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.*

- ชิดาพันธุ์ มูลผล. (2552). การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน. **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. คณะครุศาสตร์: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ชีโนรส ลีสวัสดิ์. (2560). **สะกิด!วัยรุ่นไทยมีสติอย่ายึดติดเน็ตไอดอล**. www.siamrath.co.th. (11 กันยายน 2563).
- นัยนา ไชยศิริรินทร์. (2552). การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ของนักเรียนโรงเรียนเชียงคาน อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย. www.gotoknow.org/posts/297462. (10 กุมภาพันธ์ 2564).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเลิศ คำปิ่นและคณะ. (2558). รายงานวิจัยการใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- พนม เกตุมาน. (2550). **ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น**. www.psyclin.co.th. (11 กันยายน 2563).
- ถลั่นลลิต กันธิยะ. (2560). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบสื่อสังคมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร. **วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรรณทนี กมลวีนัสกุล. (2553). การใช้กระบวนการแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสวนบุญญูปถัมภ์ ลำพูน. **การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต**. คณะศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2553). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). **แผนพัฒนาการแนะแนวและแผนกิจกรรมแนะแนวระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พ.ศ. 2561-2565)**. กรุงเทพมหานคร: อักษรไทย.
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). **จิตวิทยาการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2556). **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร:
จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

อลิสสา กุระมะสุวรรณ. (2552). ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการ
เรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกพณิชยการ
วิทยาลัยเทคนิคจันทบุรี. **วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต**. คณะ
ศึกษาศาสตร์: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.